

Ostateczne supermocarstwo

Proroctwo biblijne mówi o sekwencji supermocarstw rządzących światem. Te potężne narody i ich władcy dominowali nad światem na przestrzeni dziejów. Biblia opowiada historię ich dojścia do władzy i upadku w zapomnienie. Ujawnia również, że przed powrotem Jezusa Chrystusa pojawi się jeszcze jedno światowe supermocarstwo. Potęga ta została przepowiedziana tysiąclecia temu przez proroka Daniela i będzie rządzić z siłą i okrucieństwem, jakiej jeszcze nie było. Jego upadek nastąpi, gdy Jezus Chrystus powróci, aby ustanowić Królestwo Boże - ostatnie supermocarstwo, jakie kiedykolwiek ujrzy świat.

Wprowadzenie: Przegląd sytuacji na świecie

W dzisiejszym świecie istnieje tylko jedno prawdziwe supermocarstwo: Stany Zjednoczone. W chwili obecnej żaden inny naród nie jest w stanie wywierać takiego wpływu na świat, w jakiegokolwiek formie, jak Ameryka. Istnieje jednak wiele wyzwań związanych z utrzymaniem przez Amerykę tego wzniosłego i ważnego statusu. Czy inna potęga - inne prawdziwe supermocarstwo - wyłoni się z narodów i zastąpi obecny porządek świata?

Fot: Martin Falbisoner/Wikimedia Commons

W ciągu ostatnich trzech dekad Chiny rozwinęły się w regionalną potęgę azjatycką, która rozszerza swoje wpływy na cały świat. Wydobywają oni ropę naftową i inne ważne zasoby z Bliskiego Wschodu i Afryki. Są centrum produkcyjnym dla dużej części świata i rozwijają marynarkę wojenną z okrętami, które z czasem mogą rzucić wyzwanie amerykańskiej marynarce wojennej na wodach Oceanu Indyjskiego lub Zatoki Perskiej. Wiele osób zastanawia się, czy Chiny staną się wystarczająco dużą potęgą, by zdominować świat.

Od czasu upadku Związku Radzieckiego, Rosja musiała na nowo zdefiniować swoją pozycję wśród narodów. Nie ma już takich rozmiarów, ani zasięgu jak ZSRR, ale posiada ogromne zasoby ropy naftowej i gazu ziemnego. Wraz z dużym potencjałem wojskowym i arsenałem nuklearnym, Rosja nadal odgrywa istotną rolę w sprawach światowych.

Ostatnia analiza Stratfor (przyp. red. jeden z najlepszych ośrodków energetycznych na świecie, który zajmuje się problemami globalnymi, geopolityka) omawiał potencjał Europy do osiągnięcia poziomu supermocarstwa. Stwierdzono w nim: „Traktowana jako

pojedyncza jednostka geograficzna, Europa ma największą gospodarkę na świecie. Jeśli zdecyduje się to zrobić, może stać się militarnym rywalem Stanów Zjednoczonych. Europa jest jednym z filarów globalnego systemu, a to, co stanie się z Europą, zdefiniuje sposób funkcjonowania świata” (Stratfor, styczeń 2013). Wiele musiałoby się zmienić w obecnej konfiguracji Europy, ale istnieje potencjał, by Europa stała się następcą Ameryki.

Niektórzy nie uwzględniają proroctw biblijnych w przewidywaniach dotyczących światowej gospodarki lub statusu władzy. To błąd. Biblia ma coś do powiedzenia na temat dzisiejszej sceny światowej i tego, co przyniesie przyszłość. Objawienie Jana i Księga Daniela pokazują, że w przyszłości wśród narodów pojawi się nowy rodzaj potęgi, który zadziwi wszystkich. Przez pewien czas będzie ona w stanie „rozwiązać” poważne problemy zagrażające porządkowi i stabilności. Wszyscy będą zdumieni i szczęśliwi, że tak się stanie.. Ale z czasem dobroczynna maska zostanie zdjęta, by ujawnić jej moc z sercem nastawionym na podporządkowanie sobie ludzi. Ostatecznie nie zostanie to dobrze przyjęte. Jednakże zastawiona pułapka zostanie zamknięta i będzie za późno, by się z niej wydostać.

Na szczęście Bóg objawił, że ta ostatnia i zła supermoc człowieka będzie trwać tylko przez krótki czas, zanim Jezus Chrystus powróci. On ustanowi ostateczne supermocarstwo: Swoje Królestwo na Ziemi.

Biorąc pod uwagę proroctw przyszłość ziemi, apostoł Piotr powiedział: „Jakimiż powinniście być wy w świętym postępowaniu i w pobożności” (2 List Piotra 3:11)? Celem proroctw jest danie nam wglądu w przyszłość, nadziei na Boże obietnice, abyśmy mogli zbliżyć się do Niego już dziś.

Czytaj dalej, aby zrozumieć, co Biblia przepowiada o nadchodzących wydarzeniach prowadzących do powrotu Jezusa Chrystusa. Wykorzystaj to zrozumienie, aby zmotywować się do zbliżenia się do Boga już dziś. Módl się, poć i studiuj Biblię już teraz, aby nie dać się zaskoczyć, gdy te wydarzenia nastąpią.

Śniący król i niewolnik

Księga Daniela przepowiada wydarzenia, które wypełniły się wiele wieków temu, a także te, które dopiero nadejdą. Ujawnia historię regionu, napisaną z wyprzedzeniem, od czasów Daniela aż do powrotu Jezusa Chrystusa.

Wśród żydowskich jeńców zabranych z Judy i wygnanych do Babilonu był młody człowiek o hebrajskim imieniu Daniel. Babilończycy nazwali go Baltazarem (Księga Daniela 1:1-7). Daniel żył w niezwykłych czasach upadku królestw Judy i Babilonu. Służył jako niewolnik, który stał się wysokim urzędnikiem zarówno w rządzie babilońskim, jak i jego następcy, Imperium Medo-Perskim.

Pod koniec księgi Daniela Bóg polecił mu „zamknij te słowa i zapieczętuj księgę aż do czasu ostatecznego! Wielu będzie to badać i wzrośnie poznanie” (Księga Daniela 12:4). Wskazuje to, że niektóre główne proroctwa, które wcześniej nie miały sensu, staną się zrozumiałe wraz ze zbliżaniem się końca.

Proroctwa Daniela o nadchodzącym supermocarstwie

Jednym z niesamowitych proroctw zapisanych przez Daniela jest jego interpretacja snu Nebukadnesara w rozdziale 2. W drugim roku swoich rządów babiloński król miał niepokojący sen, którego żaden z jego doradców nie potrafił wyjaśnić. Kultura babilońska kładła duży nacisk na sny, a Nebukadnesar był przekonany, że ten miał ogromne znaczenie (Księga Daniel 2: 1-3). Okazało się, że miał rację: była to wizja przyszłości, którą Nebukadnesar otrzymał od samego Boga.

Jego sen zawiera przegląd Bożego planu rozpoczynającego się wtedy i trwającego aż do powrotu Jezusa Chrystusa. Wymienia i opisuje szereg światowych supermocarstw, które zdominują ziemię otaczającą Izrael, dopóki Jezus nie ustanowi swojego Królestwa (Expositor's, s. 39, 46). Patrząc na nasze czasy, znaczna część tej wizji już się wypełniła, co dowodzi jej ważności w przewidywaniu tego, co jeszcze może się wydarzyć przed powrotem Jezusa.

Z natchnienia Boga Daniel wyjaśnił Nebukadnesarowi szczegóły snu, nie słysząc, o czym był sen: „Ty, królu, miałeś widzenie: Oto olbrzymi posąg stał przed tobą; wielki był ów posąg, potężny jego blask, a straszny jego wygląd. Głowa tego posągu była ze szczerzego złota, jego pierś i jego ramiona ze srebra, jego brzuch i jego biodra z miedzi, Jego golenie z żelaza, jego nogi po części z żelaza, po części z gliny” (Księga Daniela 2:31-33).

Daniel powiedział Nebukadnesarowi, że jego Imperium Babilońskie było reprezentowane przez głowę ze złota (Księga Daniela 2:37-38). Srebrne, brązowe i żelazne elementy obrazu lub posągu reprezentowały trzy potężne imperia, które miały nastąpić po potężnym Babilonie (Księga Daniela 2:9-40).

Sen Nebukadnesara Nabuchodonozora pojawił się i został zinterpretowany przez Daniela około 600 r. p.n.e. Obraz przedstawiał, w symbolicznej formie, sekwencję wielkich imperiów, które zdominują scenę polityczną regionu na wieki.

„Srebrnym imperium miała być Medo-Persja, zapoczątkowana przez Cyrusa Wielkiego, który podbił Babilon w 539 roku... To srebrne imperium panowało na Bliskim i Środkowym Wschodzie przez około dwa stulecia” (Expositor's, s. 47).

„Imperium z brązu było imperium grecko-macedońskim ustanowionym przez Aleksandra Wielkiego... Królestwo z brązu przetrwało około 260 lub 300 lat, zanim zostało wyparte przez czwarte królestwo” (tamże).

„Żelazo kojarzy się z twardością i bezwzględnością i opisuje Imperium Rzymskie, które osiągnęło swój największy zasięg za panowania Trajana” (tamże.). Trajan panował jako cesarz w latach 98-117 n.e., a samo Imperium Rzymskie rządziło przez wiele stuleci.

Księga Daniela 2:44 ujawnia, że Imperium Rzymskie będzie u władzy w czasie, gdy Bóg ustanowi swoje Królestwo: „Za dni tych królów Bóg niebios stworzy królestwo, które na wieki nie będzie zniszczone, a królestwo to nie przejdzie na inny lud; zniszczy i usunie wszystkie owe królestwa, lecz samo ostoi się na wieki”.

Imperium Rzymskie nie jest dziś u władzy, więc jak to możliwe, że będzie w czasie powrotu Chrystusa? Po jego upadku w 476 r. n.e. w historii miało miejsce kilka faz czy odbudowy Imperium Rzymskiego, a ostatnia faza będzie tą, która będzie u władzy, gdy Jezus powróci. Więcej na ten temat później.

Żelazne nogi zostały opisane jako mające stopy i palce złożone częściowo z żelaza, a częściowo z gliny, jak wyjaśnia Księga Daniela 2:41. Ponieważ jest to mieszanka silnego (żelaza) i słabego (gliny), możemy przypuszczać, że ostatnia faza systemu rzymskiego będzie częściowo silna, a częściowo słaba. Ale dlaczego 10 palców? Co one reprezentują? Reprezentują one 10 królów - niektórych silnych, niektórych słabych - którzy tworzą ostatnią fazę systemu rzymskiego. Inne proroctwo objawione Danielowi, a także fragment z Objawienia Jana pomagają to wyjaśnić.

Kolejny sen dodaje ważne szczegóły

Dodatkowe aspekty tej sukcesji imperiów rządzących światem zostały objawione Danielowi w późniejszym śnie. Tym razem cztery imperia były reprezentowane przez cztery bestie: lwa (Imperium Babilońskie), niedźwiedzia (Imperium Medo-Perskie), lamparta (Imperium Grecko-Macedońskie) i czwartą bestię opisaną jako „straszne” i niepodobną do pozostałych trzech (Księga Daniela 7:1-7).

„Potem spojrzałem i w widzeniu nocnym pojawiło się czwarte zwierzę, straszne i groźne, i nadzwyczaj silne; miało ono potężne żelazne zęby [analogiczne do żelaznych nóg z Księgi Daniela 2]; pożerało i miażdżyło, a co pozostało, deptało swoimi nogami,

było ono inne aniżeli wszystkie poprzednie zwierzęta, a miało dziesięć rogów”. Bestia ta reprezentuje wielką potęgę Rzymu, który miażdżył wszystkich, którzy mu się sprzeciwiali.

Zauważmy, że ma ona 10 rogów. W literaturze biblijnej róg może reprezentować króla lub przywódcę. Dziesięć rogów z Objawienia Jana 13 pokrywa się z dziesięcioma rogami z tego proroctwa i reprezentują one odrodzenia Imperium Rzymskiego na przestrzeni czasu, prowadzące do powrotu Jezusa Chrystusa.

Objawienie Jana 17 również pomaga nam zrozumieć to supermocarstwo czasów ostatecznych. W tym rozdziale jest ono ponownie przedstawione jako bestia. W tym opisie wprost stwierdza się, że składa się ona z 10 „królów” - co w dzisiejszych czasach może oznaczać prezydentów, premierów lub ministrów. Przywódcy ci wspólnie „obejmą władzę jako królowie na jedną godzinę” od władcy tego supermocarstwa czasów ostatecznych, osoby, którą Biblia określa mianem „zwierzęciem” (Objawienie Jana 17:12-13). To ostateczne odrodzenie Imperium Rzymskiego prowadzi wojnę z Jezusem Chrystusem po Jego powrocie (Objawienie Jana 17:14).

Wszystko to zgadza się z Księgą Daniela 2:44, która w oczywisty sposób wskazuje, że powtórne przyjście Chrystusa nastąpi w czasie, w którym resztki czwartej bestii lub królestwa (Imperium Rzymskiego) nadal istnieją: „Za dni tych królów Bóg niebios stworzy królestwo, które na wieki nie będzie zniszczone, a królestwo to nie przejdzie na inny lud; zniszczy i usunie wszystkie owe królestwa, lecz samo ostoi się na wieki” (Księga Daniela 2:44).

Większa część tych proroczych wydarzeń, szczegółowo opisanych w dwóch snach, już się wypełniła. Ich szczegółowe wypełnienie potwierdza boskie natchnienie Biblii. Prawdopodobieństwo, że ktokolwiek przewidzi to na własną rękę, jest niewiarygodne. „Jest jednak Bóg na niebie, który objawia tajemnice i wyjawia królowi Nebukadnesarowi, co się stanie w przyszłych dniach” (Księga Daniela 2:28).

Pierwsze supermocarstwo

Wkrótce po potopie Bóg podzielił ziemię między rodziny Noego (Rodzaju 10:32).

Fot: John Mark Smith/Unsplash

Wędrując ze wschodu, dotarli do krainy Szinaru. W Szinarze Nimrod, wielki wojownik i myśliwy, doprowadził do buntu przeciwko Bożemu nakazowi, by potomkowie Noego ponownie skolonizowali ziemię. Wiedział, że nie będzie mógł rządzić rodzinami na ziemi, jeśli zostaną one rozproszone. Zainspirował więc budowę wieży, na którą ludzie mieli patrzeć, aby nie rozproszyć się po świecie (Rodzaju 11:4). Bóg jednak zainterweniował i pomieszał języki ludzi,

zmuszając ich do rozproszenia się po całej ziemi.

Gdy rodziny Noego zasiedliły swoje ziemie, ostatecznie przekształciły się w państwa narodowe. Bóg jest autorem rodzin, plemion i narodów. Historycznym pragnieniem Boga jest, aby państwa narodowe żyły zgodnie z Jego prawami. Rząd państw narodowych ma służyć ludziom tego narodu. Tak jak kochający ojciec zaspokaja potrzeby swojej rodziny, tak państwo narodowe powinno zaspokajać potrzeby wszystkich swoich rodzin. Bóg dał rodzinom Noego dziedzictwo na ziemi. To dziedzictwo lub ziemia zostały dane tym ludziom, aby ich utrzymać. Należała do nich, aby ją mieć i utrzymać. Tak więc państwo narodowe ma utrzymywać suwerenność nad swoją ziemią i ludźmi. Suwerenność oznacza, że narody mają prawo do posiadania swojej ziemi i rządzenia swoimi ludźmi.

Niektóre państwa narodowe rozwinęły się w sposób, który pozwolił jednostce na rozwój i dobrobyt. Inne państwa narodowe rozwijały się w sposób dyktatorski i podporządkowywały sobie swoich obywateli. Kroniki historii milcząco świadczą o sukcesie lub porażce państw narodowych.

Wielu dyktatorów państw narodowych zdobyło wystarczającą władzę, zasoby i kontrolę nad swoimi ludźmi, aby podbić inne państwa narodowe. Na myśl przychodzą takie nazwiska jak Aleksander Wielki czy Ghengis Khan. Podporządkowane kraje nazywano imperiami, ponieważ znajdowały się pod rządami jednego władcy. Ale imperia zostały zbudowane poprzez podbój państw narodowych.

Pod wieloma względami Biblia jest historycznym zapisem serii supermocarstw, które pojawiały się i znikwały. Wiele z nich było silnych w swoich czasach, ale nie pozostawiły po sobie trwałego dziedzictwa ani śladu na świecie. Inne jednak zmieniły bieg historii na kolejne tysiąclecia. Księga Daniela zawiera prorocstwo o znaczeniu zarówno historycznym, jak i przyszłym. Bóg ujawnia w niej sekwencję supermocarstw, które kształtowały i nadal będą kształtować świat, gdy zbliżamy się do czasu powrotu Jezusa Chrystusa.

Wielki obraz we śnie Nebukadnesara

Wielki obraz, który Bóg objawił Nebukadnesarowi we śnie, został zinterpretowany przez proroka Daniela.

Każda sekcja reprezentuje rządzące światem supermocarstwo. Każdy kolejny metal jest mniej cenny, ale każdy kolejny metal jest silniejszy, ponieważ każde imperium było potężniejsze od poprzedniego.

Złota Głowa

Ta część reprezentuje imperium Babilonu, którego królem był Nebukadnesar..

Srebrna klatka piersiowa i ramiona

Srebrna klatka piersiowa z dwoma ramionami oznaczała imperium Medów (Achemenidów) i Persów, które podbiło i wyparło Babilon.

Brązowy brzuch i uda

Ta część symbolizowała grecko-macedońskie imperium Aleksandra Wielkiego, które pochłonęło Persję.

Żelazne nogi

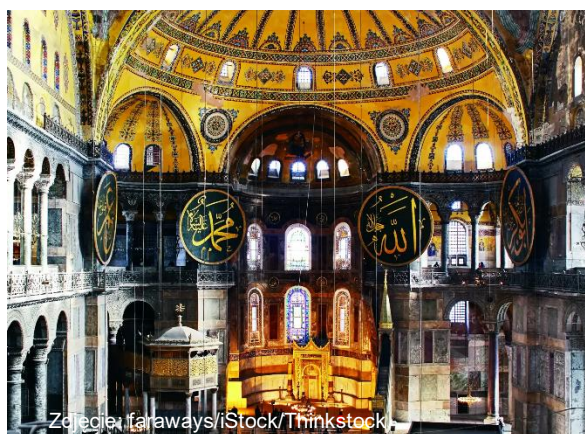
Dwie nogi z żelaza reprezentowały Imperium Rzymskie. Po śmierci Aleksandra Wielkiego jego hellenistyczne imperium trwało w podzielonej formie, dopóki jego podziały nie zostały przejęte przez Rzym. Dwie nogi najwyraźniej znaczyły podział na wschód i zachód, który charakteryzował Późne Cesarstwo Rzymskie.

Żelazo i glina - stopy i palce

Od nóg rozciągają się stopy i palce z żelaza zmieszanego z gliną - krucha i niestabilna mieszanka, ponieważ nie wiązała się dobrze. Reprezentują one ostatnią fazę Imperium Rzymskiego, które będzie składać się z dziesięciu królów, niektórych silnych i niektórych słabych.

„Król północy” kontra ”król południa”

W Księgach Daniela 10 i 11 znajduje się kolejne proroctwo, które ma wpływ na czasy ostateczne. Jest ono ważne, ponieważ ujawnia klimat polityczny i napięcia na Bliskim Wschodzie poprzedzające zarówno pierwsze, jak i drugie pojawienie się Jezusa Chrystusa jako Mesjasza. W obu przypadkach Jerozolima znajduje się w centrum ówczesnych konfliktów politycznych.

Bazylika Hagia Sophia w Stambule, która pierwotnie była chrześcijańską katedrą, a później została przejęta przez muzułmanów i przekształcona w meczet.

Jest to przepowiednia politycznej intrygi między dwoma mocarstwami określanymi jako „król północy” i „król południa”. Nazwy te odnoszą się do ich położenia geograficznego w stosunku do ziemi Judy. Pamiętajmy, że Daniel był księciem Jerozolimy, a lud Boży Izraela stanowi centrum proroctw. Tak więc te dwie potęgi historycznie pochodziły i w przyszłości będą pochodzić z regionów globu położonych na północ i południe od Jerozolimy. Niekoniecznie oznacza to, że będą pochodzić skrajnie z regionów położonych na południu lub północy.

Proroctwo to zostało dane Danielowi w trzecim roku panowania króla Persji Cyrusa (Księga Daniela 10:1). „Mąż”, bez wątpienia anioł (Ks. Daniela 10:5, porównaj Ks. Daniela 9:21), przyszedł powiedzieć Danielowi, co wydarzy się »w dniach ostatecznych«.

Poniższe proroctwo jest najbardziej szczegółowe w całej Biblii. Trzeci rok Cyrusa miał miejsce ponad 500 lat przed narodzinami Chrystusa. A jednak proroctwo to przepowiada wydarzenia, które zaczęły się dziać niemal natychmiast w tamtym czasie i będą trwać aż do powtórnego przyjścia Jezusa Chrystusa.

Niektóre elementy tego, co następuje, są zawile i wymagają szczególnej uwagi. Jednak porównanie proroczych słów z zapisem historycznym czyni je jasnymi.

Długotrwałe intryki polityczne

Księga Daniela 11:1-35 zawiera spisana z wieloletnim wyprzedzeniem relację z intrygi między królem południa a królem północy. W świeckiej historii król Południa jest często określany jako Ptolemeusz. Dynastia Ptolemeuszy rządziła z Aleksandrii w Egipcie, który znajduje się na południe od Izraela. Król Północy rządził z Antiochii w Syrii, która znajduje się na północ od Izraela, pod imieniem Seleucus lub Antioch.

Mając to na uwadze, przyjrzyjmy się niektórym szczegółom proroctwa. Więcej informacji na temat historycznego wypełnienia się dużej części tego proroctwa można znaleźć w źródłach takich jak The Expositor's Bible Commentary, które cytujemy poniżej, lub w innych wiarygodnych źródłach. Zamiast cytować cały fragment Pisma Świętego, zalecamy przeczytanie cytowanych przez nas wersetów we własnej Biblii.

Księga Daniel 11:2: „Jeszcze trzech królowie” to Kambyzes, starszy syn Cyrusa; pseudonim-Smerdis, oszust, który podawał się za młodszego syna Cyrusa, który został potajemnie zabity; i Dariusz Perski. „Perskim królem, który najechał Grecję, był... Kserkses I, który panował w latach 485-464 p.n.e.” (Expositor's , str. 128).

Księga Daniel 11:3-4: „Werset 3 wprowadza nas w... wzrost potęgi Aleksandra Wielkiego” (tamże). Język wersetu 4 „wyraźnie sugeruje, że ten potężny zdobywca miał mieć stosunkowo krótkie panowanie... W ciągu siedmiu lub ośmiu lat dokonał najbardziej olśniewającego podboju militarnego w historii ludzkości. Ale żył jeszcze tylko cztery lata; i... zmarł na gorączkę w 323 roku... „(tamże).

Królestwo Aleksandra Wielkiego zostało podzielone „między cztery mniejsze i słabsze imperia” (Expositor's, s. 129). W 310 roku, w wieku niemowlęcym syn Aleksandra Wielkiego został zamordowany, a jego nieślubny brat został zamordowany w 317 roku. „Tak więc nie było potomków ani krewnych, którzy mogliby zastąpić samego Aleksandra” (tamże). Jego królestwo nie zostało więc podzielone „między jego potomków” (Ks. Daniela 11:4).

Generałowie Aleksandra Wielkiego walczyli o kontrolę nad jego imperium. Wynikające z tego walki o dominację wyeliminowały wszystkich oprócz czterech, którzy zostali szefami czterech działów jego imperium. Byli to Kasander, panujący w Grecji i na zachodzie, Lizymach w Tracji i Azji Mniejszej, Ptolemeusz w Egipcie i Seleukos w Syrii. Z tej czwórki dwóch - Ptolemeusz i Seleukos - rozszerzyło swoje rządy i terytorium. Byli to odpowiednio królowie Egiptu i Syrii.

Kolejne machinacje odnoszą się do tych dwóch królów . Określani są oni jako król południa (Ptolemeusz) i król północy (Seleukos) ze względu na ich położenie względem Jerozolimy.

Księga Daniel 11:5: „Królem Południa miał być Ptolemeusz I” (Expositor's, s. 130). Biblijne wyrażenie „jeden z jego książąt” odnosi się do Seleucusa. Pierwotnie służył on pod rządami Ptolemeusza. W intrydze po śmierci Aleksandra Wielkiego, Seleucus ostatecznie uzyskał kontrolę nad Syrią i został królem północy. Seleucus ostatecznie władał większą władzą niż Ptolemeusz. Dynastia Seleucydów miała trwać do 64 r. p.n.e.

Wojna Laodycejska

Księga Daniel 11:6: Stan napięcia i wrogości istniał między królem Południa a królem Północy. Ptolemeusz I zmarł w 285 r. p.n.e. W 252 r. oba mocarstwa podjęły próbę zawarcia traktatu, na mocy którego Berenice, córka Ptolemeusza II, miała poślubić Antiocha II, króla Północy. Laodycea, pierwsza żona Antiocha II, była wściekła, ponieważ ten się z nią rozwiódł. W odwecie zmanipulowała spisek z miejsca wygnania. Kazała zamordować Berenikę i jej niemowlęcego syna. „Niedługo potem sam król [Antioch II] został otruty...” (tamże).

Laodycea została królową, ponieważ jej syn Seleukos II był zbyt młody, by rządzić. Przepowiednia „będzie ona, Berenika, wydana” odnosi się do zamachu stanu, który Laodycea zorganizowała, aby dokonać egzekucji Bereniki. Niektórzy szlachcice, którzy poparli Berenikę jako królową, również zostali obaleni.

Księga Daniel 11:7-9: Nastąpił odwet. W rezultacie doszło do serii działań militarnych, które stały się znane jako wojna laodycejska. Ptolemeusz II zmarł wkrótce po tym, jak Laodycea zabiła jego córkę, Berenikę. Ptolemeusz III chciał pomścić śmierć swojej siostry. Zaatakował króla Północy i zdobył syryjską stolicę Antiochię. Werset 8 opisuje odzyskanie przez Ptolemeusza „dawno utraconych bożków i świętych skarbów” (Expositor's, s. 131), które zostały skradzione z Egiptu przez Kambyzesa w 524 r. p.n.e..

Pokój został zawarty między Ptolemeuszem III i Seleucusem II w 240 r., a działania wojenne ustały do 221 r., kiedy to zmarł Ptolemeusz III.

Księga Daniel 11:10-12: Synowie Seleucusa II zaatakowali króla południa po śmierci ich ojca. Jeden z tych synów, Seleukos III, panował tylko przez trzy lata. Jego działalność wojskowa była stosunkowo niewielka. Zmarł przez otrucie. Inny syn, Antioch III (Wielki), „uderzył i zalał jak powódź” . Podbił Judeę.

Ptolemeusz IV, król południa, wziął odwet (Ks. Daniela 11:11) i pokonał większą armię Seleucusa III w bitwie pod Rafią. Po zwycięstwie Ptolemeusz zwrócił się ku rozpustnemu życiu, podczas którego wymordował dziesiątki tysięcy Żydów w Egipcie (Ks. Daniela 11:12). Przez to wszystko osłabił swoje królestwo.

Księga Daniel 11:13-16: Wyrażenie „po upływie wielu lat” odnosi się do incydentu, gdy 14 lat po swojej porażce Antioch III wystąpił przeciwko Ptolemeuszowi V, wciąż młodemu chłopcu (Ptolemeusz IV zmarł w 203 r.) Prowincje egipskie były w chaosie z powodu nędznych rządów Ptolemeusza IV. Wielu ludzi - w tym Żydzi sympatyzujący z królem północy - przyłączyło się do Antiocha przeciwko królowi południa. Bunt został ostatecznie stłumiony przez egipskiego generała Scopusa (Ks. Daniela 11:14).

Scopus odrzucił również siły Antiocha zimą 201-200 roku. Król Północy odpowiedział kolejną inwazją. Zdobył miasto Sydon („miasto obronne”), gdzie poddał się Skopus (Ks. Daniela 11:15). Antioch przejął całkowitą kontrolę nad Ziemią Świętą, „Prześlicznej Ziemi” (Ks. Daniela 11:16).

Księga Daniel 11:17: W Biblii czytamy: On ,król północy, „będzie dążył do opanowania całego jego królestwa; zawrze z nim ugodę i da mu córkę za żonę, aby zniszczyć królestwo, lecz to się nie stanie i to mu się nie uda.” Pokonawszy Skopusa, Antiochus zapragnął przejąć kontrolę nad Egiptem. Dał swoją córkę, Kleopatę, Ptolemeuszowi V za żonę. Antioch wierzył, że będzie ona działać na jego korzyść i zdradzi interesy swojego męża. Ona jednak pokrzyżowała mu plany, opowiadając się po stronie Ptolemeusza.

Księga Daniel 11:18-19: W swojej frustracji Antioch zaatakował wyspy i miasta w rejonie Morza Egejskiego. Udzielił również azylu wrogowi Rzymu, Hannibalowi z Kartaginy, który pomógł mu wylądować w Grecji. Rzym odpowiedział atakiem na Antiocha i zadał klęskę jego siłom. Rzymianie pozbawili go znacznej części jego terytorium i wzięli kilku zakładników do Rzymu, w tym syna Antiocha. Rzym zażądał od niego wysokiej daniny (Ks. Daniela 11:18).

Antioch powrócił w niesławie do swojej twierdzy, Antiochii. Nie mogąc uiścić wysokich opłat wymaganych przez Rzymian, próbował splądrować pogańską świątynię. Jego działanie tak rozwścieczyło lokalnych mieszkańców, że zabili go, doprowadzając go do niechlubnego końca (Ks. Daniela 11:19).

Księga Daniel 11:20: Choć nie jest to natchnione Pismo Święte, apokryficzna księga 2 Machabeusz 3: 7-40 mówi, że drugi syn Antiocha, Seleukos IV, również nie był w

stanie zapłacić podatków. Seleukos wysłał Żyda, Heliodorusa, aby splądrował świątynię w Jerozolimie. Heliodorus udał się do świętego miasta, ale nic nie zdobył. Seleucus został później otruty przez Heliodorusa i zabity, „ale nie wskutek gniewu lub wojny”.

Antioch Epifanes

Księga Daniela 11:21-35: Wersety te mówią o niesławnym Antiochu IV (znanym również jako Epifanes), bracie Seleucusa IV, który wcześniej został wzięty jako zakładnik do Rzymu. Był on „despotycznym ciemiężcą, który robił wszystko, co w jego mocy, aby całkowicie zniszczyć religię żydowską” (Expositor's, s. 136).

Antioch uchwalił prawa, które zabraniały praktykowania religii żydowskiej pod karą śmierci. Był człowiekiem niewiarygodnie okrutnym. Z jego rozkazu „Eleazar, sędziwy skryba, został wychłostany na śmierć, ponieważ odmówił jedzenia świńskiego mięsa. Matka i jej siedmioro dzieci zostali kolejno zarżnięci w obecności gubernatora za odmowę złożenia hołdu wizerunkowi. Dwie matki, które obrzezały swoich nowo narodzonych synów, zostały przepędzone przez miasto i zrzucone głową w dół z muru” (Charles Pfeiffer, *Between the Testaments*, 1974, s. 81-82).

Księga Daniela 11:31: Odnosi się to do doniosłych wydarzeń z 16 grudnia 168 r. p.n.e., kiedy to oszalały Antiochus wkroczył do Jerozolimy i zabił 80 000 mężczyzn, kobiet i dzieci (2 Machabejska 5:11-14). Następnie zbezczeszczył świątynię, składając ofiarę głównemu greckiemu bogu, Zeusowi. Oburzenie to było zapowiedzią porównywalnego wydarzenia, o którym Jezus Chrystus powiedział, że nastąpi w dniach ostatecznych (Ewangelia Mateusza 24:15).

Księga Daniel 11:32-35: Wersety te wydają się opisywać, na jednym poziomie, niezłomną wolę i odwagę Machabeuszy, rodziny kapłanów, którzy oparli się Antiochowi i jego następcom. Bunt Machabeuszy przeciwko syryjskiemu królowi został wywołany, gdy „Matatiasz, czołowy kapłan w mieście Modin... po zabiciu oficera Antiochusa, który przybył, aby wyegzekwować nowy dekret dotyczący bałwochwalczego kultu... poprowadził partyzancką grupę, która uciekła na wzgórza...” (Expositor's, s. 141).

Matatiasz był wspomagany w swojej sprawie przez pięciu synów, w szczególności Judę lub Judasza, przydomek Maqqaba (aramejskie słowo oznaczające młot, od którego pochodzi nazwa Machabeusze). Wielu z tych patriotów zginęło w tej sprawie, ale ich bohaterstwo ostatecznie wyparło siły syryjskie z kraju.

Na innym poziomie wersety te mogą nawet odnosić się do Kościoła Nowego Testamentu, z ich odniesieniami do potężnych dzieł, prześladowań i apostazji.

Historyczne spełnienie przechodzi w przyszłe spełnienie

W tym momencie proroctwo Daniela zdecydowanie przybiera inny ton, wyraźnie odnosząc się do „czasu końca” pod koniec Księgi Daniela 11:35. Cytując Expositor's:

„Wraz z zakończeniem poprzedniej perykopy [fragmentu] w w. 35, kończy się materiał proroczy, który bezsprzecznie odnosi się do imperiów hellenistycznych i rywalizacji między Seleucydami a żydowskimi patriotami. Ta obecna sekcja (w. 36-39) zawiera pewne cechy, które prawie nie odnoszą się do Antiocha IV, chociaż większość szczegółów może odnosić się zarówno do niego, jak i do jego antytypu w ostatnich dniach, „bestii”.

„Zarówno liberalni, jak i konserwatywni uczeni zgadzają się, że cały rozdział 11 aż do tego momentu zawiera uderzająco dokładne przepowiednie całego zakresu wydarzeń od panowania Cyrusa... do nieudanych wysiłków Antiocha Epifanesa, aby zniszczyć wiarę żydowską” (Expositor's, s. 143).

Od tego momentu minęło nieco ponad sto lat, zanim rzymski generał Pompejusz zdobył Jerozolimę. Od tego momentu przez wiele stuleci znaczna część Bliskiego Wschodu znajdowała się pod kontrolą Imperium Rzymskiego.

Spuścizna tego konfliktu na linii północ-południe jest dziś łatwo dostrzegalna. Napięcie między tradycyjnie chrześcijańską Europą a głęboko islamskim Bliskim Wschodem na południu jest najwyższe od czasu osmańskiego naporu w XIX wieku.

Ten odwieczny konflikt prawdopodobnie rozgorzeje na nowo w miarę zbliżania się czasu końca. Odrodzone Święte Cesarstwo Rzymskie będzie dążyć do zwiększenia wpływów w tym najważniejszym regionie. Regionalne potęgi muzułmańskie bez wątpienia podjęłyby działania odwetowe.

Podwójne spełnienie proroctw biblijnych

Wiele proroctw w Piśmie jest podwójnych. W takich przypadkach prorok przemawia z natchnienia Bożego, a pierwsze spełnienie proroctwa następuje. Potem zaś, w dniach ostatecznych, przed powrotem Chrystusa, przychodzi wypełnienie ostateczne i zupełne..

Doskonały przykład dwoistości można znaleźć w przepowiedni Joela dotyczącej Ducha Świętego (Ks. Joela 2:28-32 – Ks. Joela 3:1-2).

Bóg natchnął apostoła Piotra do zacytowania tego fragmentu, aby opisać wydarzenia w Dniu Pięćdziesiątnicy, kiedy Bóg założył Kościół po zmartwychwstaniu Jezusa (Dz 2:14-

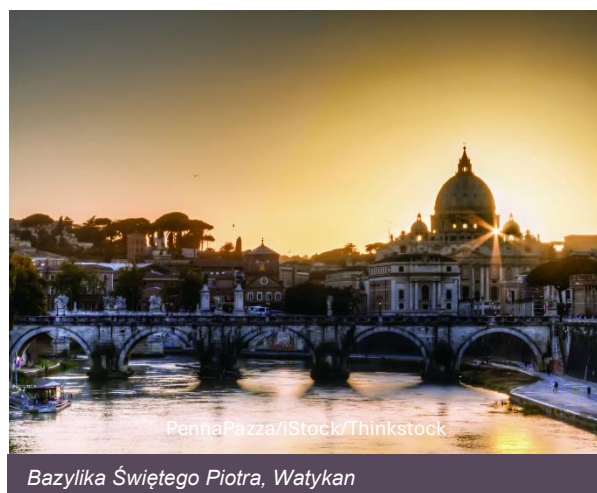
21). Rzeczywiście miały wówczas miejsce cudowne manifestacje Bożej mocy za pośrednictwem Ducha Świętego (Dz 2:1-12). Były one jednak tylko pierwszym wypełnieniem proroctwa Joela. Ostateczne wypełnienie nastąpi w czasie końca i obejmie między innymi zgromadzenie narodów na sąd Boży w Dolinie Joszafata. Nie nastąpiło to w Dniu Pięćdziesiątnicy. Widzimy więc, że proroctwa mogą być podwójne.

W podobny sposób Bóg natchnął wiele innych proroctw o podwójnym znaczeniu. Miały one zastosowanie jako ostrzeżenia dla Izraelitów w tamtym czasie i jako ostrzeżenia dla współczesnych potomków tych samych ludzi. Mieszkańcy Wielkiej Brytanii, Stanów Zjednoczonych, Kanady, Australii i Nowej Zelandii oraz narody północno-zachodniej Europy, które dziś reprezentują tych ludzi, dobrze zrobią, jeśli zwrócą uwagę na te ostrzeżenia.

Rzymskie odrodzenie zjednoczonej Europy

Skąd możemy wiedzieć, że ostatnim światowym supermocarstwem będzie współczesna inkarnacja Imperium Rzymskiego? Istnieje kilka biblijnych wskaźników, które wskazują w tym kierunku.

Bazylika Świętego Piotra, Watykan

Jedną z nich znajduje się w Objawieniu Jana 13:3 i Objawieniu Jana 13:12, gdzie stwierdza się, że bestia ta ma „śmiertelną ranę”, która została uleczone. Co to proroctwo oznacza?

Po dziesięcioleciach upadku Imperium Rzymskiego rzeczywiście otrzymało ono „śmiertelną ranę” kiedy rzymski cesarz Romulus Augustulus w 476 r. n.e., został obalony przez germańskie plemiona dowodzone przez Odoakera. Nie był to jednak koniec Imperium Rzymskiego. Jak zobaczymy, ta „rana” rzeczywiście została wyleczona, a imperium odrodziło się ponownie - i tak wielokrotnie w historii.

Opis bestii w Objawieniu Jana 17 jest powiązany z potężną i wpływową istotą zwaną „wielką wszeteczną” (Objawienie Jana 17:1). Kobieta ta reprezentuje wielki fałszywy kościół, który prześladuje lud Boży i rozsiadła się na „siedmiu pagórkach” (Objawienie Jana 17:9, BW). Rzym jest oczywiście znany jako „miasto siedmiu wzgórz”.

Jak wspomniano wcześniej, wzgórza lub góry mogą symbolizować rządy lub królestwa, tak jak ma to miejsce w tym przypadku.

Objawienie Jana 17:10 mówi o siedmiu królach - przywódcach rządów lub królestw – którzy mogą „krótco tylko pozostać”. Spośród tych siedmiu królów „pięciu upadło, jeden jest, inny jeszcze nie przyszedł”. To sformułowanie wskazuje, że rządzą oni kolejno, jeden po drugim. Ostatni, siódmy król jest nazwany „zwierzędziem” w Objawieniu Jana 13:4. Będzie on sprzymierzony z dziesięcioma innymi przywódcami lub władcami, którzy „obejmą władzę jako królowie na jedną godzinę [symbolizującą krótki czas] wraz ze zwierzędziem” i „oddadzą moc i władzę swoją zwierzędziu” (Objawienie Jana 17:12-13).

Objawienie Jana 17:14 wyjaśnia, że siódmy król, bestia, będzie u władzy, dopóki Jezus Chrystus nie powróci, aby go zniszczyć: „Będą oni [10 sprzymierzonych władców lub przywódców] *walczyć z Barankiem* [Jezusem Chrystusem], *lecz Baranek zwycięży ich...*” (Objawienie Jana 17:14).

Studium historii pokazuje wypełnienie tych niezwykłych prorocत्व w postaci kolejnych nowych przywódców odrodzenia Imperium Rzymskiego po jego „śmiertelnej ranie” w 476 r. n.e., która została uleczone. Odrodzenia te miały miejsce we współpracy z Kościołem rzymskokatolickim. Zobaczmy, jak to się wypełniło w zapisanej historii i co jeszcze przed nami.

1. Cesarska restauracja Justyniana

Po obaleniu cesarza Romulusa Augustulusa minęło mniej niż sto lat, zanim Justynian, cesarz wschodniorzymski lub bizantyjski, rządzący z Konstantynopola (dzisiejszego Stambułu), zobowiązał się do przywrócenia cesarstwa na Zachodzie, rozpoczynając to, co będzie znane w historii jako „Cesarska Restauracja”.

Encyklopedia historii świata Williama Langer'a stwierdza: „Cała polityka Justyniana była skierowana na ustanowienie absolutnej władzy cesarza i odrodzenie uniwersalnego, chrześcijańskiego Cesarstwa Rzymskiego” (1960, s. 172). Ta sama praca odnosi się do „wspaniałej rekonstrukcji imperium rzymskiego” Justyniana.

Hierarchia kościoła rzymskiego odegrała kluczową rolę w tym odrodzeniu. Jak zauważa historyk Will Durant, „w 554 r. Justynian ogłosił dekret wymagający, aby »odpowiednie i właściwe osoby, zdolne do zarządzania samorządem lokalnym, były wybierane na

gubernatorów prowincji przez biskupów i naczelników każdej prowincji» (The Story of Civilization, Vol. 4: The Age of Faith, 1950, s. 519-520, podkreślenie w oryginale).

Imperium Rzymskie znów odżyło, doświadczając pierwszego z kilku odrodzeń w przymierzu z Kościołem. Jednak z biegiem czasu to cesarskie odrodzenie osłabło i stopniowo się rozpadło. Po restauracji Justyniana miało nastąpić jeszcze sześć odrodzeń.

2. Karol Wielki, Święty Cesarz Rzymski

Drugie z tych przepowiedzianych odrodzeń lub wskrzeszeń Cesarstwa Rzymskiego miało miejsce w czasach Karola Wielkiego, który został koronowany przez papieża Leona III w Bazylice Świętego Piotra w Rzymie w 800 roku. Akt ten wskazywał na władzę i wpływ kościoła rzymskiego na imperium w przyszłych latach, kiedy to cesarze otrzymają tytuł Świętego Cesarza Rzymskiego.

Encyklopedia historii świata Langer'a odnosi się do tego czasu jako „Odrodzenia Cesarstwa Rzymskiego na Zachodzie” (s. 155), dodając, że „rządy Karola Wielkiego były teokracją”.

Gdyby istniały jakiegokolwiek wątpliwości, że Imperium Rzymskie było bardzo żywe dzięki odrodzeniu Karola Wielkiego, przyjął on jako swój oficjalny tytuł: „Karol, najłaskawszy, wielki cesarz, rządzący Imperium Rzymskim, a także przez Boga koronowany, wielki i pokojowy cesarz, który rządzi Frankami oraz Longobardami, i który również został namaszczonej na obrońcę Kościoła Rzymskiego”.

3. Otton I, „Wielki Cesarz”

Po śmierci Karola Wielkiego jego imperium zostało podzielone między jego wnuków i choć tytuł cesarski nadal obowiązywał, imperium rozpadło się, było słabe i podzielone aż do czasów Ottona Wielkiego.

Nowy cesarz narodu niemieckiego zjednoczył imperialne królestwo głównie poprzez podbój. Tytuł cesarza rzymskiego otrzymał w 962 r. n.e., kiedy został koronowany przez papieża Jana XII. Oznaczało to trzecie z siedmiu przepowiedzianych odrodzeń lub wskrzeszeń pierwotnego Imperium Rzymskiego.

Według Encyklopedii Historii Świata Langer'a, „koronacja Ottona przez papieża na cesarza rzymskiego oznaczała odrodzenie Cesarstwa Rzymskiego” (s. 216). Jego łacińska pieczęć brzmiała Otto Imperator Augustus - „Otto Wielki Cesarz”.

Niemiecki magazyn informacyjny *Der Spiegel*, w specjalnym wydaniu z 2007 roku poświęconym historii, poczynił następujące spostrzeżenie na temat niemieckiego cesarza: „Otton nazywał siebie (...) władcą Imperium Rzymskiego, mimo że dobiegło ono końca kilka wieków wcześniej. Karol Wielki nosił już taki tytuł.

„Chrześcijanie wierzyli, że Imperium Rzymskie przetrwa do końca świata. Prorok Daniel ze Starego Testamentu prorokował o czterech światowych imperiach, po których miał nadejść antychryst. Zgodnie z ówczesną konfiguracją, Imperium Rzymskie miało być czwartym imperium. Zgodnie z tą interpretacją, Otton ocalił lud i w ten sposób podkreślił roszczenie do bycia ponad wszystkimi innymi władcami w Europie” (s. 28).

Chociaż średniowieczna koncepcja proroczych wydarzeń, jak wspomniano tutaj, była nieco zagmatwana, pokazuje, że idea Imperium Rzymskiego jako współczesnej potęgi, która będzie istnieć w czasie końca tego wieku, była dobrze ugruntowaną koncepcją.

4. Karol V, Nad którego imperium nigdy nie zachodziło słońce

Chociaż Otton zniknął ze sceny, jego imperium przetrwało prawie trzy wieki, zanim zostało podzielone przez rywalizujące frakcje.

Następnie, po prawie dwóch dekadach bez cesarza, Rudolf I z rodu Habsburgów został „królem Rzymian” w 1273 r. Wyróżnienie to było używane dla tych, którzy obejmowali tron cesarski bez oficjalnej koronacji w Rzymie przez papieża (ponieważ okoliczności często uniemożliwiały to od razu lub w ogóle). Tytuł ten ustąpił miejsca w 1508 r. wybranemu cesarzowi Rzymian, a cesarze zaprzestali podróżować do Rzymu. Tylko jeden został koronowany przez papieża - Karol V z rodu Habsburgów w 1530 r. (wszyscy wybrani cesarze w latach 1438-1740 pochodzili z tej rodziny królewskiej).

Po ojcu Karol odziedziczył rozległe posiadłości Habsburgów w Europie Środkowej, Niemczech i Włoszech. Po matce, córce słynnych hiszpańskich monarchów Ferdynanda i Izabeli, odziedziczył Hiszpanię i jej amerykańskie posiadłości. Rządząc imperium, nad którym nigdy nie zachodziło słońce - imperium większym nawet niż starożytny Rzym - był najpotężniejszym człowiekiem na świecie.

Zdeterminowany, by zrealizować odwieczne marzenie o zjednoczonej Europie, panowanie Karola V było szczytem czwartego przepowiedzianego odrodzenia Imperium Rzymskiego. „Jeden z największych królów Hiszpanii i cesarz Świętego Cesarstwa Rzymskiego, [Karol V] był prawdopodobnie ostatnim cesarzem, który próbował zrealizować średniowieczną ideę zjednoczonego imperium obejmującego cały chrześcijański świat” (The Encyclopaedia Britannica, 15th edition, Micropaedia, Vol. 2, »Charles V«).

Jego wizję pokrzyżowały jednak poważne wyzwania. W trakcie swojego panowania walczył z Francją, Imperium Osmańskim Sulejmana Wspaniałego, protestantami, a nawet siłami papieża. Ostatecznie abdykował w 1556 r., pozostawiając swoje hiszpańskie posiadłości synowi Filipowi II, a środkowoeuropejskie bratu Ferdynandowi.

5. Napoleon, rywal Karola Wielkiego i Aleksandra

Jedną z najsłynniejszych postaci w historii, Napoleon Bonaparte, miał poprowadzić piątą przepowiedzianą próbę wskrzeszenia Imperium Rzymskiego z poparciem kościoła rzymskiego. Jak zauważył Will Durant, Napoleon „marzył o rywalizacji z Karolem Wielkim i zjednoczeniu Europy Zachodniej... następnie o podążaniu za Konstantynem... do zdobycia Konstantynopola... i zaproponował rywalizację z Aleksandrem poprzez podbój Indii” (The Story of Civilization, Vol. 11: The Age of Napoleon, 1975, s. 242-243). U szczytu swojej potęgi rządził 70 milionami poddanych na całym kontynencie europejskim.

Urodzony na śródziemnomorskiej wyspie Korsyka, Napoleon zaczął zdobywać sławę w następstwie rewolucji francuskiej. Otrzymawszy wykształcenie wojskowe we Francji, szybko udowodnił swój geniusz militarny w kolejnych kampaniach.

Jednak potęga militarna nie wystarczyła, by zaspokoić jego ambicje. W 1799 roku Napoleon awansował na najwyższe stanowisko polityczne we Francji. W 1804 r. koronował się na cesarza Francji, a później tego samego roku został koronowany na cesarza Napoleona I przez papieża Piusa II w katedrze Notre Dame w Paryżu. Wkrótce jego militarne podboje doprowadziły go do panowania nad Europą od Łaby po wschodniej stronie Niemiec do Oceanu Atlantyckiego, a także nad hiszpańskimi i francuskimi terytoriami w Nowym Świecie - większą częścią obu Ameryk.

Szukając inspiracji w Rzymie i Karolu Wielkim, Napoleon postanowił zjednoczyć Europę pod swoimi rządami. Jednak jego wielkie ambicje okazały się jego zgubą. Plany inwazji na Wielką Brytanię upadły po tym, jak jego flota została pokonana przez admirała lorda Nelsona pod Trafalgarem w 1805 roku. W 1812 r. jego inwazja na Rosję okazała się katastrofalna, ze stratą ponad pół miliona ludzi. Zmuszony do abdykacji tronu, został wysłany na wygnanie w 1814 roku.

Tym samym piąte odrodzenie Cesarstwa Rzymskiego dobiegło końca. Nie był to jednak koniec imperialistycznych prób zjednoczenia Europy.

6. Niemieckie i włoskie marzenia

Niemcy, jakie znamy, są stosunkowo nowoczesnym tworem. Przed Napoleonem istniały dosłownie setki małych państw niemieckich, z których każde było rządzone przez własnego księcia lub króla. Austria i Prusy były najbardziej dominujące. W XIX wieku Otto von Bismarck zdołał zjednoczyć większość niemieckich terytoriów pod rządami pruskiej dynastii Hohenzollernów, a inne sprzymierzył z Austrią.

W 1870 r. obie grupy państw niemieckich walczyły razem przeciwko Francji, a w 1871 r. król Prus Wilhelm I (został ogłoszony cesarzem Niemiec we francuskim pałacu w Wersalu. Jego tytuł, niem. *kaiser*, nawiązywał do rzymskiego tytułu cezara. Wieki

wcześniej Otton Wielki ustanowił pierwsze wielkie niemieckie imperium - Pierwszą Rzeszę. Teraz Niemcy miały swoją Drugą Rzeszę.

Niemieckie marzenia o większym imperium nieuchronnie prowadziły do kolejnych wojen. W 1914 roku wybuchła pierwsza wojna światowa, która pochłonęła życie milionów ludzi i zmieniła oblicze Europy. Kiedy cztery lata później wszystko się skończyło, nadal istniały poważne problemy. W nadchodzących latach pojawiło się dwóch nowych ludzi silnej ręki, z nowymi marzeniami o zjednoczeniu Europy i ekspansji poza jej granice - Benito Mussolini we Włoszech i Adolf Hitler w Niemczech. Obaj podpisali umowy z kościołem rzymskim, które dały legitymację ich faszystowskim reżimom.

Deklarując ponowne pojawienie się Imperium Rzymskiego, Mussolini zawarł sojusz z Hitlerem, tworząc Oś Rzym-Berlin. Adolf Hitler dumnie proklamował Trzecią Rzeszę Niemiecką, wyobrażając sobie nowe niemieckie imperium, które rywalizowałoby ze Świętym Cesarstwem Rzymskim Narodu Niemieckiego ustanowionym przez Ottona Wielkiego. Szóste z siedmiu imperialnych odrodzeń przepowiedzianych w Objawieniu Jana 17 było w toku.

Od 1939 do 1945 roku mocarstwa alianckie i Osi walczyły w II wojnie światowej, tocząc krwawe bitwy w Europie, Afryce, Azji oraz na Oceanie Atlantyckim i Spokojnym. Niemieckie marzenie o zjednoczonej Europie pod rządami nowego imperium niemalże się spełniło, co wiązało się z horrendalnymi kosztami. Podobnie jak podczas I wojny światowej, zginęły miliony ludzi, a Europa ponownie pozostała w ruinie..

UE: Czy szykuje się siódme rzymskie odrodzenie?

W zdewastowanym następstwie II wojny światowej wydawało się niewyobrażalne, że Europa może się ponownie podnieść. Wiele czcigodnych miast zostało zbombardowanych. Zmarłych liczono w dziesiątkach milionów. Stare instytucje i organizacje przestały istnieć.

To, co wydarzyło się później, napędzane amerykańskimi dolarami dostarczanymi w ramach Planu Marshalla, było cudem gospodarczym: Europa Zachodnia odbudowała i zmodernizowała swój przemysł.

W latach 50. i 60. XX wieku, po gruntownej modernizacji, wiele fabryk pokonanych Niemiec, zaczęło przewyższać fabryki ich narodowego dobroczyńcy, Stanów

Zjednoczonych. Dawne marzenie o pokojowej unii europejskiej doprowadziło do powstania organizacji znanej jako Europejski Wspólny Rynek.

W drugiej połowie XX wieku Wspólny Rynek ustąpił miejsca Unii Europejskiej – potężnemu sojuszowi, w którego centrum znalazły się dawne wrogi sobie państwa: Francja i Niemcy. Skala integracji międzynarodowej osiągniętej w ramach Unii Europejskiej jest zdumiewająca.

Nie jest ona jednak w takiej formie, w jakiej będzie, gdy powróci Jezus Chrystus.

Wracając do Objawienia Jana 17, widzimy, że apostoł Jan „zdumiał się bardzo” wizją kobiety i bestii (Objawienie Jana 17:6). Następnie anioł wyjaśnił Janowi, że „Zwierzę, które widziałeś, było i już go nie ma, i znowu wyjdzie z otchłani...”. Kiedy ją zobaczą, ludzie „zdumieją się (...), gdy ujrzą, że zwierzę to było i że go nie ma, i że znowu będzie” (Objawienie Jana 17:8).

Co oznacza tak nietypowe sformułowanie?

Po zapoznaniu się z tym tłem historycznym możemy teraz zrozumieć, w jaki sposób imperium mogło kiedyś istnieć, potem zniknąć, a następnie pojawić się ponownie w nieco innej formie. Fakt, że ta bestia, symbolizująca imperium, „było i już go nie ma, i znowu wyjdzie” mówi nam, że Imperium Rzymskie, które obecnie nie istnieje jako takie, zostanie ponownie przywrócone w niedalekiej przyszłości.

„Było”, oznacza, że istniało w przeszłości, obecnie »nie ma«, co oznacza, że nie istnieje w tej chwili, a »wyjdzie«, ponieważ pozostaje nurtem w polityce europejskiej i »znowu wyjdzie z otchłani« - co oznacza, że jest przeznaczone do ponownego powstania.

Objawienie Jana 17:10 przepowiada, że będzie siedmiu królów lub władców, którzy poprowadzą wskrzeszenie Imperium Rzymskiego we współpracy z kościołem rzymskim. Widzieliśmy, że do tej pory było ich sześć. Siódme odrodzenie, zwane bestią i powiązane w proroctwie z Bożą interwencją w ludzkie sprawy wraz z powrotem Chrystusa, jest przed nami.

W 1957 roku sześć zachodnioeuropejskich narodów - Niemcy Zachodnie, Francja, Włochy, Holandia, Luksemburg i Belgia - zjednoczyło się, tworząc Europejską Wspólnotę Gospodarczą na mocy Traktatu Rzymskiego. Te przełomowe kroki w kierunku zjednoczenia Europy zostały podjęte w starożytnej stolicy Imperium Rzymskiego i domu jednej z najstarszych i głównych religii świata.

Paul Henri Spaak, były sekretarz generalny NATO, wspominał o tym przełomowym momencie w filmie dokumentalnym BBC: „Tego dnia czuliśmy się jak Rzymianie... mieliśmy pełną świadomość, że na nowo odtwarzamy Cesarstwo Rzymskie.” „

Długotrwałe marzenie Europy o jedności nadal przyświeca europejskim przywódcom. Choć zjednoczenie to następuje powoli i z pewnością nie przybrało jeszcze ostatecznej formy, Unia Europejska wyłoni się jako globalne supermocarstwo, które zadziwi i zaszokuje świat.

Unia Europejska jest obecnie największą potęgą gospodarczą na świecie, odpowiadającą za ponad jedną trzecią globalnego produktu krajowego brutto. Jest największym eksporterem na świecie. Euro, wspólna waluta UE, wzrosła o prawie 50 procent w stosunku do dolara amerykańskiego od czasu jej wprowadzenia w 2002 roku.

Niektórzy przywódcy UE uważają, że Unia nie rozwija się wystarczająco szybko i nie jest wystarczająco silna na arenie światowej. Pojawiła się nawet dyskusja na temat utworzenia koalicji w ramach Unii Europejskiej, kierowanej przez Francję i Niemcy, która przyspieszyłaby jedność polityczną.

Nie wszyscy Europejczycy witają koncepcję sił zbrojnych UE z otwartymi ramionami. Wspólna amerykańsko-europejska inwazja na Kosowo pod koniec lat 90 ujawniła ogólną niechęć wielu państw europejskich do udziału z użyciem siły militarnej. Członkowie UE wysłali na Bałkany zaledwie 50 000 żołnierzy, podczas gdy pod bronią mają prawie 2 miliony ludzi.

W międzyczasie Stany Zjednoczone, ze swoim głównym zaangażowaniem wojskowym w Afganistanie i innymi siłami rozproszonymi na całym świecie w ramach wojny z terroryzmem, wykazują znaczne zmęczenie pełnieniem roli jako „światowy policjant”. Zamiast użycia siły wobec Syrii po tym, jak prezydent Baszar al-Asad użył broni chemicznej przeciw własnemu narodowi, administracja Baracka Obamy zdecydowała się obrać drogę dyplomacji. Podobnie w przypadku Iranu – zamiast tradycyjnych gróźb użycia siły zbrojnej czy nakładania sankcji, doszło do zawarcia porozumienia dyplomatycznego, które wyznaczyło nowy kierunek postępowania wobec tego państwa.

Przepowiedziana przyszłość Europy

Wydarzenia w Europie przebiegają zgodnie z historycznym wzorcem - próbą zjednoczenia Hiszpanów i Włochów, Niemców i Słowian, Francuzów i Skandynawów w jedno imperium.

Obecne działania mające na celu rozszerzenie i umocnienie Unii Europejskiej wydają się przygotowywać grunt pod wyłonienie się potęgi czasów ostatecznych, o której Daniel prorokował, że jest zbudowana częściowo z żelaza, a częściowo z gliny. W

świetle tego, co ujawnia proroctwo biblijne, fascynujące jest zwrócenie uwagi na korzenie ruchu na rzecz zjednoczenia Europy.

Idea założenia odnowionego Imperium Rzymskiego z pewnością przyświecała tym, których wysiłki doprowadziły do obecnej organizacji narodów europejskich. Unia ta nadal się umacniała dzięki większej współpracy i integracji w sprawach gospodarczych i politycznych.

Dziesięciu królów, którzy oddadzą swoją władzę i autorytet bestii, nie zrozumie, jak potwornie złe stanie się ich dzieło, ostatecznie pogrążając świat w katastrofie.

Objawienie Jana 17:14 jasno określa ramy czasowe tego proroctwa: „Będą oni walczyć z Barankiem, lecz Baranek zwycięży ich...”. Barankiem jest oczywiście Jezus Chrystus. Nie powróci On, dopóki nie wypełni się proroctwo o 10 władcach tworzących supermocarstwo czasów ostatecznych. Wszystko jednak wskazuje na to, że Jego powrót musi nastąpić wkrótce - a pojawienie się tego imperium nastąpi oczywiście jeszcze szybciej.

Jak pokazuje historia, Imperium Rzymskie upadało, powstawało i upadało kilka razy w przeszłości. Bądź pewien, że odrodzi się ono ponownie, ale wkrótce potem zostanie zniszczone i zastąpione przez ostateczne supermocarstwo - Królestwo Boże, rządzone przez Jezusa Chrystusa, które *nigdy* nie zostanie zniszczone!

Ostateczny upadek

Marzenia Juliusza Cezara, Justyniana, Karola Wielkiego, Napoleona i Mussoliniego nigdy nie umarły. Odrodzą się one ponownie - ale zakończą się całkowitą katastrofą. W Objawieniu Jana 19 dowiadujemy się, kto zniszczy to ostateczne imperium. Tutaj apostoł Jan pisze o wizji, którą otrzymał na temat przyszłości: „I widziałem niebo otwarte, a oto biały koń, a Ten, który na nim siedział, nazywa się Wierny i Prawdziwy, gdyż sprawiedliwie sędzi i sprawiedliwie walczy. Oczy zaś jego jak płomień ognia, a na głowie jego liczne diademy. Imię swoje miał wypisane, lecz nie znał go nikt, tylko on sam. A przyodziany był w szatę zmoczoną we krwi, imię zaś jego brzmi: Słowo Boże.” (Objawienie Jana 19:11-13). To jest Ten, którego znamy jako Jezus Chrystus.

Kontynuując: „I szły za nim wojska niebieskie na białych koniach, przyobleczone w czysty, biały bisior. A z ust jego wychodzi ostry miecz, którym miał pobić narody, i będzie nimi rządził laską żelazną, On sam też tłoczy kadź wina zapalczywego gniewu Boga, Wszechmogącego. A na szacie i na biodrze swym ma wypisane imię: Król królów i Pan panów.” (Objawienie Jana 19:14-16; zob. także Objawienie Jana 19:17-21).

Ostatnie supermocarstwo ludzkie opisane w proroctwach biblijnych zostanie zastąpione przez ostateczne supermocarstwo - Królestwo Boże, prowadzone przez Jezusa Chrystusa, które będzie rządzić całym światem. Proroctwa zostały dane przez Boga,

aby poprowadzić nas przez zmieniające się warunki na świecie, wzmocnić naszą wiarę i dać nam nadzieję na przyszłość. Nasza wiara musi być w Nim, a nasze życie musi być poświęcone wypełnianiu Jego woli, abyśmy mogli ostatecznie stać się częścią tego Królestwa.

To właśnie ujawnia prorocstwo biblijne dotyczące czasów ostatecznych. Fundament został położony, konstrukcja jest budowana, a czas siódmego odrodzenia Imperium Rzymskiego - bestii - zbliża się coraz bardziej.

Czy będziesz gotowy stawić czoła tym wydarzeniom, które mają odmienić świat?

Dlaczego Europa, a nie Stany Zjednoczone?

Jedną z lekcji historii świata jest to, że wielkie mocarstwa przychodzą i odchodzą.

©Aaron Burden/Unsplash

Od czasów II wojny światowej Stany Zjednoczone są niekwestionowanym światowym supermocarstwem. Nie zawsze tak będzie. Prorocтва biblijne pokazują, że bezpośrednio przed powrotem Jezusa Chrystusa będzie istniało *inne* supermocarstwo. Będzie to wielki system religijny i handlowy, którego handel, kultura i silne wojsko zdominują świat.

Brytyjski historyk Paul Kennedy, który obecnie wykłada na Yale, napisał swoją monumentalną książkę *The Rise and Fall of the Great Powers* w 1987 roku. Cofając się do roku 1500, pokazał w niej, że cechy prowadzące do wzrostu potęgi narodów oraz przyczyny ich upadku mają pewne cechy wspólne: zadłużenie i imperialne zapędy.

Tak jak Imperium Brytyjskie upadło z powodu zadłużenia i przeciążenia armii, tak Stany Zjednoczone stoją dziś przed tymi samymi problemami. Stany Zjednoczone nie są w stanie wystawić wystarczającej liczby żołnierzy do realizacji wszystkich swoich zobowiązań wojskowych. Astronomiczne zadłużenie jest kluczowym i rosnącym problemem.

Jeszcze pokolenie temu Stany Zjednoczone były w tak dobrej kondycji finansowej, że były największym pożyczkodawcą na świecie. Teraz już tak nie jest. Z powodu

nadmiernych wydatków jest to obecnie jeden z najbardziej zadłużonych krajów w historii.

Jest jeszcze jeden powód, dla którego możemy wiedzieć, że Stany Zjednoczone nie będą dominującym supermocarstwem przewodzącym światu przed powrotem Chrystusa: w prorocत्वach biblijnych jest zbyt wiele szczegółów dotyczących potęgi bestii, które po prostu nie pasują do opisu Stanów Zjednoczonych.

Przede wszystkim opis bestii w Księdze Daniela 7:7 mówi, że zwierzę było „straszne i groźne, i nadzwyczaj silne; miało ono potężne żelazne zęby: pożerało i miażdżyło, a co pozostało, deptało swoimi nogami”. Bestia ta była reprezentowana przez żelazne nogi we śnie Nebukadnesora i jako bestia z żelaznymi zębami w Księdze Daniela 7. Historyczne Imperium Rzymskie pasuje do tego opisu, ponieważ bezlitośnie miażdżyło swoich wrogów i rządziło żelazną ręką.

Dla kontrastu, Stany Zjednoczone jako supermocarstwo na scenie światowej nigdy nie dzierżyły władzy w taki sam sposób, jak inne supermocarstwa przed nimi. Rozważmy następstwa II wojny światowej. Zamiast unicestwić swoich byłych wrogów - Niemcy i Japonię - w deklaracji zwycięstwa, Stany Zjednoczone przyjęły politykę i wydały znaczne pieniądze, aby pomóc tym narodom w odbudowie po ich pokonaniu. Nie oznacza to, że Stany Zjednoczone zawsze kierowały się czystymi pobudkami lub postępowały słusznie w każdym przypadku (na przykład w stosunkach z rdzennymi Amerykanami lub współudziałem rządu USA w legalizacji i komercjalizacji aborcji i pornografii). Ale jako samozwańczy symbol wolności w świecie, w którym komunizm i dyktatura zagrażały miliardom ludzi na całym świecie, Stany Zjednoczone w wielu przypadkach działały z motywacji do czynienia dobra dla mieszkańców danego kraju.

Dlaczego nie Azja?

Wielu ostrzega, że Chiny lub inne azjatyckie państwo lub konfederacja zastąpią Stany Zjednoczone jako dominująca potęga na świecie.

©Chuttersnap/Unsplash

Biblia rzeczywiście przepowiada powstanie wielkiej potęgi na Dalekim Wschodzie. Jest to jednak potęga, która posiada własną armię przeciwko bestii (Objawienie Jana 9:14-16; Objawienie Jana 16:12). Mogą to być Chiny, być może w sojuszu z innymi regionalnymi mocarstwami.

Chiny są wielką potęgą i mają stać się jeszcze potężniejsze. Jest jednak jasne, że jakakolwiek siła, którą dysponują, będzie oddzielona od potęgi bestii, która ma nadejść.

Ostateczne supermocarstwo: Królestwo Boże

„Za dni tych królów Bóg niebios stworzy królestwo, które na wieki nie będzie zniszczone (...). Jak to widziałeś, że od góry oderwał się kamień bez udziału rąk, rozbił żelazo i miedź, glinę, srebro, złoto ... Sen jest prawdziwy, a wykład jego pewny”. -Księga Daniel 2:44-45

W miłości Bożej, objawił On nam co wydarzy się w nadchodzących latach, abyśmy nie byli zniechęceni, ale mieli nadzieję. Bestia rzymska będzie prześladować lud Boży i rządzić światem z żelaznym okrucieństwem.

Księga Objawienia przedstawia supermocarstwo czasów ostatecznych jako kobietę odzianą w purpurę i szkarłat, dosiadającą szkarłatną bestię. Jan wyraźnie pisze, że pojawiła się ona „pijana krwią świętych i krwią męczenników Jezusowych.” (Objawienie Jana 17:3-6). Tak więc to wielkie supermocarstwo będzie odpowiedzialne za zabicie niektórych uczniów Jezusa w czasach ostatecznych, a także za sprowadzenie wielkiego kataklizmu na cały świat.

Jest to tragiczny i ponury obraz, ale Jezus Chrystus zainterweniuje, zanim ludzkość zdoła w pełni się zniszczyć. Przyjdzie On z mocą, by przerwać opresyjne rządy supermocarstwa czasów ostatecznych. To właśnie w tym czasie wypełni się proroctwo z Księgi Daniela 2:34-35: „Patrzyłeś, a wtem bez udziału rąk oderwał się od góry kamień, uderzył ten posąg w nogi z żelaza i gliny, i skruszył je. Wtedy rozsypało się w kawałki żelazo, glina, miedź, srebro i złoto, i było to wszystko jak plewa na klepisku w lecie; i rozniósł to wiatr, tak że nie było po nich śladu. Kamień zaś, który uderzył w posąg, stał się wielką górą i wypełnił całą ziemię.”.

Królestwo pokoju zastąpi imperium wojny

Jak wspomniano wcześniej, góra może symbolizować naród lub królestwo. Kamień ciosany bez użycia rąk obrazuje Królestwo Boże, które zostanie ustanowione, gdy Jezus powróci. To, że uderza i niszczy posąg z wizji Nebukadnesora, wskazuje, że Królestwo Boże wypiera i zastępuje szereg światowych supermocarstw, które rządziły ziemią przez ostatnie kilka tysięcy lat. „I zatrafił siódmy anioł; i odezwały się w niebie potężne głosy mówiące: Panowanie nad światem przypadło w udziale Panu naszemu i Pomazańcowi jego i królować będzie na wieki wieków.” (Objawienie Jana 11:15).

Porównaj to z proroctwem Daniela dotyczącym tego samego wydarzenia: „Za dni tych królów Bóg niebios stworzy królestwo, które na wieki nie będzie zniszczone, a królestwo to nie przejdzie na inny lud; zniszczy i usunie wszystkie owe królestwa, lecz samo ostoi się na wieki” (Księga Daniela 2:44).

Pismo to wskazuje, że Królestwo Boże będzie istnieć jako dosłowny rząd rządzący światem, podobnie jak poprzedzająca je bestia będzie istnieć jako dosłowne supermocarstwo rządzące światem. Na ziemi będzie istnieć namacalne Królestwo, które będzie panować nad królestwami tego świata! Księga Zachariasza 14:16 i Księga Izajasza 2:2-4 wyraźnie przedstawiają ludzi, którzy przeżyją ucisk aż do powrotu Chrystusa, podróżujących do Jerozolimy, która będzie stolicą Bożego rządu, aby poznać Boże drogi i oddać cześć Chrystusowi:

„Wszyscy pozostali ze wszystkich narodów, które wystąpiły zbrojnie przeciwko Jeruzalemowi, będą corocznie pielgrzymowali, aby oddać pokłon królowi, Panu Zastępów, i obchodzić Święto Szałasów.” (Księga Zachariasza 14:16).

„I stanie się w dniach ostatecznych, że góra ze świątynią Pana będzie stać mocno jako najwyższa z gór i będzie wyniesiona ponad pagórki, a tłumnie będą do niej zdążać wszystkie narody. I pójdzie wiele ludów, mówiąc: „Pójdźmy w pielgrzymce na górę Pana, do świątyni Boga Jakuba, i będzie nas uczył dróg swoich, abyśmy mogli chodzić jego ścieżkami.” Gdyż z Syjonu wyjdzie zakon, a słowo Pana z Jeruzalemu. Wtedy rozsądzać będzie narody i rozstrzygać sprawy wielu ludów. I przekują swoje miecze na lemiesz, a swoje włócznie na sierpy. Żaden naród nie podniesie miecza przeciwko drugiemu narodowi i nie będą się już uczyć sztuki wojennej.” (Księga Izajasza 2:2-4).

Bóg zaprasza cię, byś był w Jego Królestwie

Najwspanialszym aspektem Królestwa Bożego jest to, że świat, w którym zapanuje pokój, jest otwarty i dostępny dla całej ludzkości. Jezus przemawiał do wszystkich, którzy chcieli słuchać, gdy powiedział, „szukajcie najpierw Królestwa Bożego i sprawiedliwości jego” (Ew. Mt 6:33). To przesłanie o Królestwie Bożym i możliwości wejścia do niego było sercem i rdzeniem przesłania ewangelii Jezusa.

Kiedy słyszymy i rozumiemy ewangelię o Królestwie Bożym, Jezus oczekuje od nas pokuty i wiary w dobrą nowinę o tym Królestwie (Ew. Mk 1:14-15).

Przyjęcie polecenia Jezusa, aby pokutować i wierzyć w to przesłanie, tę dobrą nowinę, jest pierwszym krokiem do bycia częścią Jego Królestwa. Możemy zwrócić się do Boga o przebaczenie i pojednanie przez Jezusa Chrystusa i zacząć żyć zgodnie z prawami Królestwa Bożego, których nauczał Jezus Chrystus. Ci, którzy odmawiają życia według świętego Bożego sposobu życia, nie zostaną dopuszczeni do Królestwa Bożego i życia wiecznego (1 List do Koryntian 6:9-10; List do Galacjan 5:19-21; List do Efezjan 5:5).

Jezus ostrzegał przed przeszkodami, które mogą uniemożliwić nam wejście do Królestwa (Ew. Mateusza 5:20; Ew. Mateusza 19:23-25; Ew. Marka 9:47; Ew. Łukasza 18:17; Ew. Jana 3:5). Aby wejść do Królestwa, musimy przyjąć właściwą postawę - pokorną, podatną na nauczanie, dziecięcą postawę; wraz z prawdziwą pokutą, chrztem i otrzymaniem Bożego Ducha Świętego (Ew. Mateusza 18:3; Ew. Jana 3:3-5; Dzieje Apostolskie 2:38).

Poszukiwanie Królestwa Bożego musi stać się naszym najwyższym priorytetem, bez względu na trudności. Paweł powiedział: „Musimy przejść przez wiele ucisków, aby wejść do Królestwa Bożego” (Dz 14:22). Jezus zachęca nas do przewycięzania tych trudności poprzez utrzymywanie Królestwa Bożego jako naszego głównego celu (Ew. Mt 6:33). Zachęca nas, byśmy modlili się o nadejście Królestwa Bożego (Ew. Mt 6:10).

Kiedy nasze życie jest poświęcone poszukiwaniu Królestwa Bożego, nasze spojrzenie będzie podobne do bohaterów wiary z Listu do Hebrajczyków 11. Zwróć uwagę na te inspirujące słowa dotyczące ich sposobu myślenia: „Wszyscy oni poumierali w wierze, nie otrzymawszy tego, co głosiły obietnice, lecz ujrzeli i powitali je z dala; wyznali też, że

są gośćmi i pielgrzymami na ziemi (...) Dlatego Bóg nie wstydzi się być nazywany ich Bogiem, gdyż przygotował dla nich miasto.” (List do Hebrajczyków 11:13, List do Hebrajczyków 11:16). Patriarchowie uważali się za „obcych i pielgrzymów”, ponieważ nie mogli się doczekać Królestwa Bożego. Ich życie koncentrowało się na tym Królestwie, a nie na ich fizycznym, materialnym życiu.

Bóg objawia swoją cudowną prawdę tym, których powołuje teraz (Ew. Jana 6:44). Jezus Chrystus powiedział, że Jego przesłanie będzie głoszone w czasach ostatecznych przed Jego powtórным przyjściem. „I będzie głoszona ta ewangelia o Królestwie po całej ziemi na świadectwo wszystkim narodom, i wtedy nadejdzie koniec.” (Ew. Mateusza 24:14).

United Church of God (tłumaczenie dosłowne Zjednoczony Kościół Boży) jest zaangażowany w głoszenie tego przesłania i zaprasza Cię, byś odpowiedział na wezwanie Jezusa Chrystusa, wierząc w nie i reagując na nie.

Przesłanie, które przyniósł Jezus jest nazywane Dobrą Nowiną - ewangelią Królestwa Bożego. I to naprawdę jest dobra nowina. To najwspanialsza wiadomość, jaką można sobie wyobrazić dla ludzkości. Jezus Chrystus prosi Cię, abyś uwierzył w tę dobrą nowinę i szukał najpierw Jego Królestwa. Jeśli to uczynisz, powiedział Jezus w Ewangelii Łukasza 12:32, Bóg da Ci Królestwo!

Wniosek

Królestwo Boże, a nie bestia z Objawienia Jana, będzie prawdziwym „ostatnim supermocarstwem” - ostatnim imperium, które kiedykolwiek będzie rządzić ludźmi na ziemi. Jak czytamy w Księdze Daniela 2:44, „zniszczy i usunie wszystkie owe królestwa, lecz samo ostoi się na wieki.” Nie tylko wskazuje to, że Królestwo nie zostało jeszcze ustanowione, ale także potwierdza, że Królestwo jest prawdziwym rządem, który będzie istniał na ziemi! Będzie to czas niespotykanego pokoju, dobrobytu i prawdziwej sprawiedliwości. Królestwo to było centralnym punktem ewangelicznej posługi Chrystusa, a Zjednoczony Kościół Boży jest oddany wypełnianiu Jego misji szerzenia tej ewangelii.

26: Long, Bruce, Sen Daniela o obrazie Nabuchodonozora, CGI, 2011. (Zjednoczony Kościół Boży). Strona 14: Stattler, Wojciech, Machabeusze, olej na płótnie, 1842 (Muzeum Narodowe, Kraków). Strona 16: Meister von San Vitale, Justynian I, mozaika, 547 (San Vitale w Rawennie). http://en.wikipedia.org/wiki/File:Meister_von_San_Vitale_in_Ravenna.jpg. Strona 17: Dürer, Albrecht, Kaiser Karl der Große, olej na płycie, 1514 (Germanisches Nationalmuseum, Norymberga). http://commons.wikimedia.org/wiki/File:Albrecht_D%C3%BCrer_047.jpg; Cranach Starszy, Lucas, Otto I, Święty Cesarz Rzymski, 1535. http://commons.wikimedia.org/wiki/File:Otto_I_HRR.jpg. Strona 18: Rubens, Peter Paul, Karol V w zbroi, olej na płótnie, 1605 (kolekcja prywatna). http://en.wikipedia.org/wiki/File:Peter_Paul_Rubens_-_Charles_V_in_Armour_-_WGA20378.jpg. Strona 19: David, Jacques-Louis, The Emperor Napoleon in His Study at the Tuileries, olej na płótnie, 1812 (National Gallery of Art, Waszyngton). http://en.wikipedia.org/wiki/File:Jacques-Louis_David_-_The_Emperor_Napoleon_in_His_Study_at_the_Tuileries_-_Google_Art_Project.jpg. Strona 20: Jugoslawie, Muzej, Benito Mussolini i Adolf Hitler, zdjęcie, 1937. (Domena publiczna). http://commons.wikimedia.org/wiki/File:Benito_Mussolini_and_Adolf_Hitler.jpg.

Kierownik projektu tłumaczeniowego: James Ginn

Redaktor polski: Kasia Arendsen